

گونه‌های جعل و تحریف امویان در روایات مهدوی

سیدمرتضی حسینی شیرگ^۱

(تاریخ دریافت مقاله: ۱۴۰۱/۱۰/۱۷ - تاریخ پذیرش مقاله: ۱۴۰۱/۱۱/۱۲)

چکیده

احادیث مهدویت به دلیل ظرفیت بالای اعتبار بخشی به جریان‌های سیاسی، مورد سوءاستفاده قرار گرفته است، از این رو جداسازی مجعولات و تبیین دلایل رویکردهای سیاسی به این اخبار کمک شایانی به پاک‌سازی معارف مهدویت از مجعولات دارد، گویا رقابت‌های سیاسی پررنگ‌ترین نقش در وارد کردن احادیث جعلی به حوزه مهدویت داشته است. در این میان نقش امویان به عنوان نخستین کسانی که در تاریخ اسلام خلافت را به سلطنت تبدیل کردند، پررنگ می‌نماید. این مطالعه با هدف بررسی نقش امویان در جعل و تحریف احادیث مهدویت و گونه‌شناسی این احادیث شکل گرفته است. پرسش ما این است که رویکرد امویان به احادیث مهدویت چه بوده و آنان در جهت تحکیم و توسعه قدرت خود چه نقشی در جعل روایات مهدویت داشته‌اند؟ نتایج این مقاله که با روش تحلیل محتوا و بر پایه منابع کتابخانه‌ای به دست آمده است، نشان می‌دهد که مهم‌ترین گونه‌های جعل و تحریف امویان در روایات مهدوی عبارت‌اند از: «جعل و تحریف در مصداق مهدی موعود»، «فضیلت‌بخشی به اماکن تحت سلطه»، «مشرق‌ستیزی» و «جعل و تحریف در نشانه‌های ظهور».

کلید واژه‌ها: روایات مهدوی، امویان، احادیث ساختگی، سیاست.

۱. دانش آموخته‌ی دکتری علوم قرآن و حدیث دانشگاه فردوسی، مشهد، ایران؛ mortezah.hoseini@yahoo.com

۱. مقدمه و بیان مساله

نظریه مهدویت افزون بر این که از آیات کریمه قرآن مدد می‌گیرد، برخاسته از احادیثی است که از پیامبر خدا ﷺ و اهل بیت  او رسیده است که مهدی را از نسل پیامبر ﷺ معرفی می‌کند. شیعیان نیز که خود را پیرو ذریه پیامبر ﷺ می‌دانستند آن را یکی از باورهای عمده مذهبشان قرار دادند.

از آنجا که اعتقاد شیعه به مهدویت به مثابه اعتراض به حکومت‌ها بود و نابودی آنان را هدف می‌گرفت، در نتیجه سکوت در برابر این باور برای سایر جریان‌ها و فرقه‌ها می‌توانست به بهای نفی مشروعیت و مقبولیت و در نهایت موجودیت آنان باشد.

استفاده از عناصر دینی به عنوان نرم‌افزارهای فرهنگی سیاسی از جمله جعل و تحریف در معارف اصیل مهدویت یکی از راه‌های پیش‌روی گروه‌ها و جریان‌های معارض با شیعه بود.

در این میان از امویان به عنوان نخستین تخریب‌گرانی می‌توان یاد کرد که به صورت گسترده به جعل و تحریف احادیث و معارف مهدویت پرداخته‌اند. آنان به گمان ما گونه‌های متفاوتی از جعل و تحریف در این حوزه پدید آوردند که شایسته بررسی و تحلیل است تا بخشی از مفاهیم و احادیث صحیح از سقیم در حوزه مهدویت بازشناخته شود.

پیرامون مسئله ارتباط مهدویت و امویان تحقیقات زیادی صورت نگرفته است. در این میان تنها می‌توان به مقاله «بررسی تحلیلی رویکردهای امویان به مسئله مهدویت» اشاره کرد. که توسط رضا برادران و همکارانش نگاشته شده است. نویسندگان این مقاله سعی کرده‌اند به این سوال که امویان از چه رویکردهایی نسبت به مهدویت استفاده کرده‌اند؟ پاسخ دهند. این پژوهشگران به چهار رویکرد اشاره کرده‌اند. (برادران، ۶) مقاله یاد شده در جهت یافتن برخی از احادیث مدنظر در حوزه مهدویت به ما کمک رسانده است. ولی تازگی مقاله حاضر در ماهیت و مسئله پژوهش پیش‌رو است. ما به دنبال کشف مجعولات امویان در حوزه مهدویت و هم‌چنین کارکرد سیاسی مهدویت در جریان اموی هستیم. از

این رویدادهای جعل و تحریف احادیث مهدویت در جریان اموی مورد پژوهش قرار نگرفته است و این مطالعه می‌کوشد دلایل رویکرد امویان به مهدویت و گونه‌های جعل و تحریف احادیث از سوی این جریان سیاسی را مورد بررسی قرار دهد. در حقیقت پرسش‌های ما این است که دلایل و انگیزه‌های رویکرد امویان در توجه به مسئله مهدویت چه بوده است و مهمترین کارکردهای مفاهیم مهدویت برای امویان چیست؟ و گونه‌های جعل و تحریف احادیث مهدویت از سوی امویان کدامند؟ با استفاده از روش استنادی-تحلیلی و با تکیه بر منابع تاریخی و حدیثی می‌توان به پرسش‌های این مطالعه پاسخ داد.

۲. عوامل و انگیزه‌های رویکرد سیاسیون به اخبار مهدویت

قبل از هرچیز باید توجه داشت که رویکرد به این عرصه از سوی جریان‌های سیاسی در بستر تاریخ اسلام عوامل و انگیزه‌های مشترکی دارد. کسب مشروعیت قاعده‌ای استثناء‌ناپذیر است و حکومت‌ها و جریان‌ها بدان نیازمندند در سایه کسب مشروعیت دولت‌ها می‌توانند راحت‌تر حکومت کنند. هم‌چنین از مشروعیت به عنوان پایه مقبولیت می‌توان نام برد چنانچه حکومتی از مشروعیت برخوردار باشد کسب مقبولیت برایش آسان‌تر بوده، و در این صورت است که اطاعت شهروندان از دل و جان میسر می‌شود.

به نظر می‌رسد مهدویت، ظرفیت مشروعیت بخشی را برای گروه‌های سیاسی مدعی داشته است. احادیث فراوانی از پیامبر ﷺ در مورد ظهور مردی از خاندانش به عنوان مهدی ﷺ نقل شده است. در این احادیث به ویژگی مهم مهدی یعنی عدالت‌گرایی او و اینکه جهان را سرشار از عدل و داد می‌کند اشاره شده است. این احادیث در میان مردم وجود داشته و همگی از آن باخبر بوده‌اند به طوری که بسیاری خود را منتظر ظهور مهدی موعود می‌دانستند. جریان‌های سیاسی از این ظرفیت مهدویت باخبر بوده و تلاش بسیار داشتند تا با معرفی خویش به عنوان مهدی موعود، چالش کسب مشروعیت را حل کنند.

هم‌چنین باید به کسب مقبولیت اشاره کرد. منظور از مقبولیت، «پذیرش مردمی» است. اگر مردم به فرد یا گروهی برای حکومت تمایل نشان دهند و خواستاری اعمال حاکمیت از

طرف آن فرد یا گروه باشند و در نتیجه حکومتی براساس خواست و اراده مردم تشکیل گردد گفته می‌شود آن حکومت دارای مقبولیت است. (مصباح یزدی، ۵۳)

چنین به نظر می‌رسد که ظرفیت مهدویت در جهت کسب مقبولیت بسیار بالاست؛ انتظار ظهور مهدی موعود در میان مسلمانان در هر دوره‌ای وجود داشته است و این امر در مقطعی که دامنه ظلم و ستم در جامعه گسترده‌تر می‌شد، پررنگ‌تر می‌گشت. این شرایط خود به گسترش تفکر انتظار کمک می‌کرد و مردم را به سمت مهدویت سوق می‌داد. این کشش به نوبه خود نشان از مقبولیت اصل مهدویت در بین مردم داشت زیرا براساس احادیث متواتری از پیامبر ﷺ با ظهور مهدی ظلم و ستم ریشه کن و زمین سرشار از عدل و داد خواهد شد.

هم‌چنین باید به ظرفیت مهدویت در رابطه با مشارکت سیاسی مردم اشاره کرد. به نظر می‌رسد موضوع مهدویت این ظرفیت را دارد تا سطح مشارکت مردم در صحنه اجتماع را افزایش دهد. مهدویت با حل مسئله مشروعیت سبب هموار کردن مسیر مشارکت سیاسی و در نتیجه بیعت مردم می‌شد. هم‌چنین مدعیان مهدویت نیازمند قدرت نظامی قوی بودند تا سلطه خویش را پیش ببرند. این امر جز با مشارکت خیل عظیمی از مردم امکان‌پذیر نبود. از آنجایی که مهدویت ظرفیت مشروعیت و مقبولیت‌بخشی بالایی داشت در نتیجه مشارکت سیاسی مردم از جمله در میدان کارزار را سبب می‌شد.

۳. گونه‌شناسی جعل و تحریف بنی‌امیه در احادیث و معارف مهدویت

«جعل و تحریف در مصداق مهدی موعود»، «فضیلت‌بخشی به مناطق تحت سلطه»، «مشرق ستیزی»، «جعل و تحریف در نشانه‌های ظهور» از جمله گونه‌های جعل و تحریف امویان در احادیث مهدویت است.

۳-۱. جعل و تحریف در مصداق مهدی موعود

این رویکر با «تطبیق مهدویت بر خلفای اموی» و «تطبیق مهدی موعود بر حضرت عیسی علیه السلام» دنبال شده است.

۳-۱-۱. تطبیق مهدی بر خلفای بنی‌امیه

این رویکرد در قالب راهکار «تلطیف» پیگیری شده است. در راهکار «تلطیف» در حوزه کلامی سعی می‌شود سلطه و اقدامات سلطه‌گر توجیه و تلطیف داده شود. این راهکار که بیشتر در حوزه کلامی و به ویژه نامگذاری‌ها نمود دارد، راهبردی مناسب برای امویان ایجاد می‌کرد تا با تطبیق مهدی موعود بر خلفای خود سلطه خویش را برقرار و تداوم ببخشند. به نظر می‌رسد این رویکرد از زمان معاویه، بیشتر به معنی لغوی «مهدی» و نه اصطلاحی آن، آغاز گردیده و تا زمان هشام بن عبدالملک تداوم یافته است. که در ادامه به آن اشاره می‌کنیم.

در میان خلفای اموی از معاویه به عنوان نخستین حاکمی نام برده‌اند که به «مهدی» ملقب شد. در حدیثی به نقل از پیامبر ﷺ این دعا درباره معاویه نقل شده است: «اللَّهُمَّ اجْعَلْهُ هَادِيًا مَهْدِيًّا وَاهْدِ بِهِ» (ابن حنبل، ۴۲۶/۲۹) و در نقلی که به مجاهد منتسب است، آمده است: «لَوْ رَأَيْتُمْ مُعَاوِيَةَ رَحِمَهُ اللَّهُ قُلْتُمْ: هُوَ الْمَهْدِيُّ» (آجری بغدادی، ۲۴۶۵/۵) اما به جز این دو، داده تاریخی دیگری مبنی بر اعتقاد به مهدویت معاویه یافت نشد. به فرض صحت استناد این سخنان، گویا معنای لغوی و لفظی مهدی، منظور بوده است.

با جستجو در شعر دوره اموی نیز نشانی از اعتقاد به مهدویت اصطلاحی معاویه یافت نمی‌شود. از میان شاعران آن دوره تنها می‌توان به فرزددق شاعر نامدار عرب و معاصر بسیاری از خلفای اموی اشاره کرد که در ابیاتی که در مدح ولید بن عبدالملک سروده است، تنی چند از خلفای بنی‌امیه و هم‌چنین عثمان خلیفه سوم را «مهدی» خطاب می‌کند. (فرزددق، ۸۰/۱)

دومین خلیفه اموی که به «مهدی» ملقب شد، ولید بن عبدالملک بود. (همانجا، ۱۲) نمی‌توان از اشعار فرزددق درباره ولید مهدویت اصطلاحی را برداشت کرد. هم‌چنین فرزددق پنج خلیفه قبلی که از عبدشمس بوده‌اند و عثمان خلیفه سوم را نیز مهدی می‌نامد. پس قاعدتاً معنی اصطلاحی مهدی نمی‌تواند مدنظر او بوده باشد. در نتیجه مهدی نامیدن

ولید بیش از معنای لغوی، آن هم تنها در شعر برخی از شاعران معاصرش بیشتر رواج نداشته است.

بعد از ولید، «مهدی» خوانی سلیمان نیز در شعر شاعران آن دوره نمود داشته است. مهدی خوانی سلیمان در اشعار شاعران آن دوره علاوه بر معنای لغوی (نک: همانجا، ۷۶/۲ و ۲۶۲ و ۲۶۳) معنی اصطلاحی را نیز می‌توان در اشعار شاعرانی مانند فرزددق به وضوح مشاهده کرد:

«انت الذی نعت الکتاب لنا فی ناطق التوراه و الزبر
کم کان من قس یخبرنا بخلافه المهدی، او حبر» (همانجا، ۲۶۴/۱)
«لیبلغن ملء الارض نورا و رحمه و عدلا، و غیث المغیرات القواثم» (همانجا، ۳۰۹)
هم چنین جریر، شاعر معاصر بسیاری از خلفای اموی، در وصف سلیمان بن عبدالملک و پسرش ایوب ابیاتی می‌سراید که نشان از اعتقاد به مهدویت، به معنای اصطلاحی دارد. (ابن عطیه، ۳۴)

در برخی از ابیاتی که فرزددق در مدح سلیمان سروده حتی به امنیت حیوانات در دوره او اشاره شده است. (فرزددق، ۳۳۳/۱) این برداشت نیز اعتقاد به مهدویت سلیمان از سوی فرزددق را تقویت می‌کند زیرا امنیت حیوانات از جمله ویژگی‌های جامعه مهدوی است که در پاره‌ای از منقولاتی که جای نقد دارد، به آن اشاره شده است. (ابن حماد، ۵۶۶/۲ و قزوینی، ۱۳۵۹/۲)
در برخی از منابع تاریخی نیز اشاره شده است که یکی از القاب سلیمان «مهدی» بوده است. (مسعودی، ۲۹۰) پس در میان خلفای اموی نخستین بار کاربرد اصطلاحی «مهدی» را در مورد سلیمان بن عبدالملک شاهد هستیم.

بعد از سلیمان، مهدویت عمر بن عبدالعزیز به شکل جدی مطرح می‌شود. براساس داده‌های تاریخی باید تفکر مهدی بودن عمر بن عبدالعزیز را با روایاتی منسوب به خلیفه دوم، مرتبط دانست.

گویا این اعتقاد که فردی از خاندان عمر به پاخواهد خاست و زمین را پر از عدل و داد

خواهد کرد در میان برخی وجود داشته است.

مادر عمر بن عبدالعزیز «ام‌عاصم» نام داشت وی دختر عاصم بن عمر بن خطاب بود. (بلاذری، ۱۲۵/۸) طبق برخی از نقل‌ها عمر بن خطاب آرزو داشت فرزندی که از نسل او خواهد بود و زمین را پر از عدل و داد خواهد کرد، را بشناسد: قَالَ عُمَرُ بْنُ الْخَطَّابِ: «لَيْتَ شِعْرِي مَنْ ذُو الشَّيْنِ مِنْ وَلَدِي الَّذِي يَمْلُؤُهَا عَدْلًا كَمَا مَلَأْتُ جَوْراً» (ابن سعد، ۲۵۴/۵ و ابن حماد، ۱۲۲/۱) هم‌چنین عبدالله پسر خلیفه دوم، آرزو داشت مهدی موعود از نسل پدرش را ببیند و بشناسد. (ابن سعد، ۲۵۴/۵)

این منقولات چه از صحت انتساب به خلیفه دوم و فرزندش برخوردار باشد و یا برعکس بر ساخته دیگران از زبان او باشد، در هر صورت گونه‌ای از جعل و تحریف در احادیث و معارف مهدویت را نشان می‌دهد.

در تلاش‌هایی دیگر سعی شده است مهدویت عمر بن عبدالعزیز از سوی جناح رقیب نیز مورد تأیید و اشاره واقع شده باشد. در این زمینه به امام باقر علیه السلام منتسب شده که حضرت علیه السلام، مهدی را از بنی عبد شمس دانسته است. (ابن سعد، ۲۵۶/۵) در حدیثی دیگر اعتقاد مهدی بودن عمر بن عبدالعزیز به محمد بن حنفیه و ابن عباس نسبت داده می‌شود. (ابن حماد، ۳۷۲/۱)

گفتنی است احادیث منسوب به امام باقر علیه السلام، ابن حنفیه و ابن عباس در اموی بودن مهدی موعود، از منظر فقه‌الحدیثی پذیرفتنی نیست. زیرا براساس نقل صریح و فراوان منابع حدیثی فریقین مهدی از نسل پیامبر صلی الله علیه و آله و سلم و فرزند حضرت فاطمه (س) می‌باشد. (قزوینی، ۱۳۶۷/۲ و سجستانی، ۱۰۷/۴ و کلینی، ۵۳۲/۱) افزون بر این در نقلی از امام باقر علیه السلام، ایشان بیان می‌دارد که مهدی، مردی از فرزندان فاطمه است. (طوسی، ۱۸۷)

عمده منقولاتی که در مهدویت عمر بن عبدالعزیز نقل شده است از سوی کسانی است که هواخواه امویان بوده و یا به طور ویژه با عمر بن عبدالعزیز رابطه نزدیکی داشته‌اند. از جمله، به نقل از سعید بن مسیب، آمده است که در جواب کسی که از «مهدی» سوال می‌کند

می‌گوید که وارد خانه مروان شود تا مهدی را ببیند، و می‌گوید: «مهدی همان عمر بن عبدالعزیز است که بر روی تخت نشسته است.» (ابن سعد، ۲۵۶/۵)

این نخستین نقل سعید بن مسیب در تمجید از ابن عبدالعزیز نیست بلکه در نقلی دیگر نیز از مردم می‌خواهد دعاگوی ابن عبدالعزیز باشند. (ابن عساکر، ۱۷۸/۴۵) نقل این دست منقولات از سوی سعید بن مسیب نمی‌تواند زیاد دور از انتظار باشد. زیرا او مشاور عمر بن عبدالعزیز در مسائل مهم بود. (ذهبی، سیر أعلام النبلاء، ۱۲۷/۵)

در نقل حسن بصری، مهدی موعود یا عمر بن عبدالعزیز دانسته شده و یا عیسی بن مریم. (ابونعیم اصفهانی، ۲۵۷/۵) در نقلی دیگر از حسن بصری، او مهدی را عمر بن عبدالعزیز دانسته است. (ابن حماد، ۳۷۲/۱)

صدور چنین روایاتی از حسن با توجه به رابطه خوبی که با عمر بن عبدالعزیز و مخالفتی که با سایر خلفاء داشته تا حدی قابل پیش‌بینی است. به طوری که حسن بصری دوازده‌نامه به عمر بن عبدالعزیز نوشت و در آن به ویژگی‌های پیشوای عادل، دعوت وی به زهد و پارسایی و... اشاره کرد. (ثبوت، ۶۱۴۰/۱)

سوءاستفاده و جعل حدیث درباره مهدویت عمر بن عبدالعزیز بدان پایه می‌رسد که برخی از نشانه‌هایی که برای زمان ظهور و بعد آن ذکر شده است را می‌توانیم درباره زمان حکمرانی عمر بن عبدالعزیز نیز ببینیم. طبق احادیثی که جای نقد بسیار دارد، در آخر الزمان امنیت برای حیوانات برقرار است و حیوانات اهلی و وحشی که همواره دشمن یکدیگر بوده‌اند در کنار هم با آرامش زندگی می‌کنند، گرگ در کنار گوسفند، شیر در کنار آهو و... (ابن حماد، ۵۶۶/۲ و قزوینی، ۱۳۵۹/۲)

براساس برخی نقل‌ها این امنیت در زمان مهدی دروغین بنی‌امیه اتفاق افتاده است. منقولاتی را می‌توان یافت که بیانگر آن است که در زمان ابن عبدالعزیز چنان امنیتی برقرار شد که حیوانات وحشی و اهلی در کنار هم به چرامی پرداختند. تا زمان مرگ ابن عبدالعزیز چنین بود اما بعد از مرگ او دوباره حیوانات وحشی به حیوانات اهلی حمله می‌کنند.

(ابن سعد، ۳۰۱/۵) در نقلی دیگر برخی چوپانان در دوره خلافت ابن‌العزیز مشتاق می‌شوند تا بدانند که این عبد صالح کیست که بر مردم حکومت می‌کند، که گرگ‌ها در خلافت او از دریدن گوسفندان دست کشیده‌اند. (همانجا)

حاصل آن‌که؛ تفاوت در سیره و روش زمامداری عمر بن عبدالعزیز در مقایسه با سایر خلفای اموی برخی از نزدیکان و هواخواهانش را به این اعتقاد کشاند که او همان مهدی موعود است. شواهد پیش گفته شده نشان می‌دهد که این اعتقاد بیشتر از سوی طرفداران بنی‌امیه بیان و ترویج می‌شده است.

یزید بن عبدالملک بعد از عمر، در شعر شاعران به لقب «مهدی» به معنای لغوی نه اصطلاحی ملقب می‌شود (فرزدق، ۱۷/۲)

هشام بن عبدالملک نیز بعد از یزید بن عبدالملک به مهدی ملقب شده و رسم مهدی‌خوانی در شعر شاعران آن دوره در معنی لغوی: (همانجا، ۱۴۰/۱) و معنی اصطلاحی نمود داشته است:

«رایتک قد ملأت الارض عدلاً و ضوءاً و هی ملبستة الظلام.» (همانجا، ۲۹۴/۲)

۳-۱-۲. تطبیق مهدی موعود بر عیسی بن مریم

بازگشت حضرت عیسی علیه السلام در آخرالزمان و همراهی حضرت مهدی علیه السلام از معارف مسلم حوزه مهدویت است که مورد اتفاق شیعه و سنی می‌باشد. روایات رسیده از پیامبر صلی الله علیه و آله و ائمه علیهم السلام بر این مطلب صحه می‌گذارند به طوری که هیچ شک و تردیدی را برای کسی باقی نمی‌گذارد. (اکبرنژاد، ۱۹۱) برخی نیز احادیث نزول حضرت عیسی علیه السلام در وقت ظهور را متواتر دانسته‌اند. (البانی، سلسلة الأحادیث الصحيحة و شیء من فقهها و فوائدها، ۲۷۸/۵) با این وجود در برخی از احادیث اشاره شده است که مهدی موعود همان عیسی بن مریم علیه السلام است این امر به مثابه، نفی مهدویت مهدی موعود از نسل پیامبر صلی الله علیه و آله و اثبات مهدی بودن عیسی بن مریم علیه السلام باشد.

مشهورترین کتاب حدیثی اهل سنت که حدیثی با این مضمون را در خود جای داده است، سنن ابن ماجه می‌باشد: حَدَّثَنَا يُونُسُ بْنُ عَبْدِ الْأَعْلَى قَالَ: حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ إِدْرِيسَ الشَّافِعِيُّ قَالَ: حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ خَالِدٍ الْجَنْدِيُّ، عَنْ أَبَانَ بْنِ صَالِحٍ، عَنِ الْحَسَنِ، عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ قَالَ: «لَا يَزْدَادُ الْأَمْرُ إِلَّا شِدَّةً، وَلَا الدُّنْيَا إِلَّا إِدْبَارًا، وَلَا النَّاسُ إِلَّا شُحًّا، وَلَا تَقُومُ السَّاعَةُ إِلَّا عَلَى شِرَارِ النَّاسِ، وَلَا الْمَهْدِيُّ إِلَّا عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ.» (ابن ماجه، ۱۳۴۰/۲)

قریب به همین مضمون را حاکم نیشابوری، خطیب بغدادی و ابن عساکر نیز نقل کرده‌اند. با اسانیدی که در قسمت پایانی با سند فوق مشترک است. (حاکم نیشابوری، ۴۸۸/۴ و خطیب بغدادی، ۳۶۰/۵ و ابن عساکر، ۵۱۸/۷۴ و ۱۹۰/۴۳ و ۵۱۶/۴۷ و ۵۱۷/۴۷)

۳-۱-۲-۱. بررسی سندی

مشکل سندی احادیث فوق در «محمد بن خالد الجندی» است. بعید نیست به غیر از محمد بن خالد راویان مجهول و ضعیف دیگری نیز در سندهای فوق یافت شوند ولی تضعیف «محمد بن خالد» برای رد این دست احادیث کفایت می‌کند.

محمد بن خالد از از چند جهت از سوی رجال شناسان بزرگ اهل سنت مورد نقد قرار گرفته است. ذهبی، مجهول بودن محمد بن خالد را به نقل از ابن صلاح ذکر می‌کند. (ذهبی، میزان الاعتدال فی نقد الرجال، ۵۳۶/۳) ابن جوزی نیز مجهول بودن این راوی را به نقل از حاکم نیشابوری بیان کرده است. (ابن جوزی، ۳۸۰/۲) هم‌چنین اعتقاد به مجهول بودن محمد بن خالد به ابوحاتم و ابوالحسین الابری نیز نسبت داده شده است. (ابن الصدیق، ۱۵۵) مزنی، محمد بن خالد را ناآشنا نزد اهل علم می‌داند. (مزنی، ۱۴۹/۲۵) قرطبی نیز محمد بن خالد را مجهول می‌داند که در موردش اختلاف وجود دارد. (قرطبی، ۱۲۰۵/۱)

برخی به ضعیف بودن، منکر الحدیث و متروک بودن محمد بن خالد اشاره کرده‌اند. ذهبی بیان می‌دارد که اُزدی، محمد بن خالد را منکر الحدیث دانسته است. (ذهبی، میزان الاعتدال فی نقد الرجال، ۵۳۶/۳) ابن حجر او را ضعیف و منکر الحدیث برمی‌شمارد. (ابن حجر عسقلانی،

لسان المیزان، ۱۵۱/۵) و ابن‌عبدالبر نیز او را متروک دانسته است. (ابن‌الصدیق، ۱۵۵)

دسته‌ای دیگر از علماء اهل سنت محمدبن خالد را «کذاب» و «وَضَاع» توصیف کرده‌اند. (همانجا) با این توصیفات که از محمدبن خالد شد، نمی‌توان به این حدیث اعتماد کرد. باتوجه به اینکه در تمامی اسناد روایاتی که عبارت «لا مهدی الا عیسی‌بن مریم» آمده است محمدبن خالد حضور دارد.

۳-۲-۱-۲. حدیث از دیدگاه دانشمندان اهل سنت

حدیث فوق مورد نقد برخی از دانشمندان اهل سنت قرار گرفته است و این گروه از دانشمندان به ضعف حدیث فوق اشاره کرده و استناد به آن را جایز ندانسته‌اند.

ابن‌خلدون بیان می‌دارد که شاید یکی از دلایل کسانی که منکر مهدویت شده‌اند همین حدیث باشد. (ابن‌خلدون، ۴۰۱/۱) در ادامه ابن‌خلدون به نقدهایی که نسبت به این خبر شده است اشاره می‌کند. از جمله اینکه حاکم نیشابوری، محمدبن خالد را مجهول توصیف کرده و هم‌چنین از نقد بی‌هقی نسبت به حدیث سخن می‌گوید که او نیز محمدبن خالد را مجهول دانسته و ابان‌بن ابی‌عیاش را نیز متروک دانسته است. ابن‌خلدون در ادامه بیان می‌دارد که بی‌هقی این حدیث را ضعیف و مضطرب دانسته است. (همانجا)

ابن‌جوزی حدیث را با همان عبارت «لا مهدی الا عیسی‌بن مریم» در کتاب «العلل المتناهیة» آورده است. (ابن‌جوزی، ۳۸۰/۲)

هم‌چنین حاکم نیشابوری این حدیث را نه به عنوان حدیث صحیح بلکه از روی تعجب ذکر کرده است. و در ادامه می‌افزاید: «فَذَكَرْتُ مَا انْتَهَى إِلَيْهِ مِنْ عَلَهِ هَذَا الْحَدِيثِ تَعَجُّبًا لَا مُحْتَجًّا بِهِ». حدیث صحیح در این باب از دید او خالی از عبارت مجعول مورد بحث می‌باشد. (حاکم نیشابوری، ۴۸۸/۴)

ابن‌عساکر نیز بعد از ذکر حدیث، آن را حدیثی «غریب‌الاسناد» ولی دارای متنی مشهور، توصیف می‌کند، جز عبارت «و لا مهدی الا عیسی‌بن مریم» (ابن‌عساکر، ۵۱۶/۴۷)

قرطبی نیز این حدیث را معارض احادیث رسیده از پیامبر ﷺ می‌شمارد احادیثی که مهدی را از عترت پیامبر ﷺ و از فرزندان فاطمه (س) معرفی می‌کند. وی اشاره می‌کند که این احادیث ثابت و صحیح‌تر از این حدیث می‌باشد. (قرطبی، ۱۲۰۵/۱)

برخی از علماء اهل سنت هم بابتی تحت عنوان «ذِكْرُ الْإِخْبَارِ عَنْ وَصْفِ اسْمِ الْمَهْدِيِّ وَاسْمِ أَبِيهِ ضِدَّ قَوْلِ مَنْ زَعَمَ أَنَّ الْمَهْدِيَّ عِيسَى بْنُ مَرْيَمَ» گشوده و در ذیل آن به ذکر احادیثی در زمینه نسب محمدی ﷺ مهدی موعود پرداخته‌اند. (بستی، ۲۳۶/۱۵)

ابن جوزی نیز بیان می‌دارد که احمد بن شعیب نسائی این حدیث را منکر دانسته است. (ابن جوزی، ۳۸۰/۲) ذهبی به نقل از ازدی بیان می‌دارد که حدیث «لا مهدی الا عیسی بن مریم» خبر «منکری» است که ابن ماجه در کتابش آورده است. (ذهبی، میزان الاعتدال فی نقد الرجال، ۵۳۶/۳)

البانی ضمن نقل این حدیث در کتاب «سلسلة الاحادیث الموضوعة...» به نقد حدیث می‌پردازد. او این حدیث را منکر می‌داند و به سه دلیل إسنادش را ضعیف می‌داند: «نقل عننه حسن بصری زیرا او تدلیس می‌کرده است»، «مجهول بودن محمد بن خالد الجندی» و «اختلاف در سند حدیث». (البانی، سلسلة الأحادیث الضعيفة و الموضوعة و أثرها السيئ فی الأمة، ۱۷۵/۱)

۳-۲-۱-۳. نشانه‌هایی از جعل عبارت «لا مهدی الا عیسی بن مریم»

دلایل جعلی بودن این عبارت را می‌توان در چند مورد دسته‌بندی کرد:

الف- مخالفت صریح با احادیث صحیح مهدویت: نخستین نشانه جعلی بودن این نقل، مخالفت صریح آن با احادیث صحیح مهدویت است که مورد اتفاق فریقین بوده و مهدی را از نسل پیامبر ﷺ معرفی می‌کنند.

ب- نقش محمد بن خالد در افزودن عبارت مورد بحث به حدیث: به نظر می‌رسد اضافه کردن این عبارت مجعول را باید به محمد بن خالد نسبت داد. زیرا همانطور که اشاره شد او از

سوی رجالیون تضعیف شده و این حدیث منقول از او، متروک و موضوع شمرده شده است. راوی مزبور در رابطه با افزودن عباراتی به احادیث، دارای سوء سابقه نیز می‌باشد. به عنوان مثال از حدیث ذیل می‌توان یاد کرد:

وَقَدْ رَوَى مُحَمَّدُ بْنُ خَالِدٍ الْجَنْدِيُّ عَنْ ... قَالَ رَسُولُ اللَّهِ تَعْمَلُ الرَّحَالُ إِلَى أَرْبَعَةِ مَسَاجِدَ إِلَى الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَمَسْجِدِي هَذَا وَالْمَسْجِدِ الْأَقْصَى وَإِلَى مَسْجِدِ الْجَنْدِ. «(قرطبی، ۳۸/۲۳) مشخص است که اضافه کردن عبارت «مسجد الجند» از سوی محمد بن خالد. (ابن الصدیق، ۱۵۶) در جهت فضیلت بخشی به سرزمینش بوده است. پس نمی‌شود به منقولات دیگری که از او نقل شده است و به ویژه اضافاتی نسبت به احادیث هم مضمون دارد، اعتماد نمود.

ج- نقش معاویه و امویان در جعل و یا حمایت از جعل و ترویج این حدیث: به نظر می‌رسد ردپایی از گرایش‌های سیاسی در جعل و انتشار حدیث «لا مهدی الا عیسی بن مریم» می‌توان یافت.

گفتگویی که میان ابن عباس و معاویه صورت گرفته دلیل بر این ادعا است. در این گفتگو معاویه ضمن انکار امامت بنی هاشم از ادعای آنان دایر بر این که مهدی از بنی هاشم است، سخن گفته است: «و قد زعمتم ان لكم ملکا هاشمیا مهدیا قائما». در ادامه معاویه می‌افزاید: «والمهدی عیسی بن مریم صلوات الله علیه، وهذا الأمر فی أیدینا حتی نسلّمه إلیه.» (مجهول، ۵۱)

چنانچه اصل این گفتگو را جعلی ندانیم، تمایل به مهدی موعودپنداری عیسی بن مریم را باید نخست در سخنان معاویه جستجو کرد.

به نظر نمی‌توان از نقش امویان در جعل و یا حمایت از جعل و یا ترویج این حدیث ساختگی چشم‌پوشی کرد. امویان زمانی به صاحبان شعار «المهدی هو عیسی بن مریم» برای مقابله با ادعای مهدویت شیعه مشهور شدند. (پاک، ۱۳۵)

امویان با اینکه اصل مهدویت را انکار می‌کردند در مواقع لازم از آن استفاده ابزاری

کرده‌اند. حتی امویان غرب نیز این سیاست را دنبال می‌کردند. «ابن فرضی»؛ از وابستگان دربار اموی اندلس، با هدف قدح فاطمیان در ادعای مهدویت، روایت «لا مهدی الا عیسی بن مریم» را از قول «ابن ازرق حصنی اموی» (د: ۳۸۵ق) در قیروان قرائت کرد. و چون برخلاف باور فاطمیان بود، او را زندانی کردند. (همانجا، ۱۳۹)

با این عبارت مشخص می‌شود که هواخواهان و عالمان اموی سال‌ها بعد از انقراض امویان در مواردی در جهت مقابله با جریان‌های مخالف مدعی مهدویت از جمله فاطمیان از این حدیث بهره‌برداری کرده‌اند.

د- عدم وجود این عبارت مجعول در دیگر نقل‌های مشابه: به عنوان مثال طبرانی در المعجم الکبیر این حدیث را ذکر می‌کند: عَنْ أَبِي أُمَامَةَ قَالَ عَنْ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ: «لَا يَزْدَادُ الْمَالُ إِلَّا إِفَاضَةً، وَلَا يَزْدَادُ النَّاسُ إِلَّا شُحًّا، وَلَا يَزْدَادُ الْأَمْرُ إِلَّا شِدَّةً، وَلَا تَقُومُ السَّاعَةُ إِلَّا عَلَى شِرَارِ النَّاسِ». (طبرانی، المعجم الکبیر، ۲۲۷/۸)

ابوعمر و دانی نیز حدیثی نزدیک به متن حدیث طبرانی و با سندی متفاوت نقل می‌کند. (دانی، ۶۶۶/۳) حاکم نیز متن صحیح حدیث را بدون عبارت مورد نظر به نقل از انس بن مالک از رسول الله ﷺ نقل می‌کند. (حاکم نیشابوری، ۴۸۸/۴)

هـ: تصریح برخی از عالمان به جعلی بودن این حدیث: جعلی بودن این روایت مورد اشاره برخی از عالمان نیز قرار گرفته است. صاحب ابرازالوهم المکنون بعد از بیان انتقادگونه نظرات ابن خلدون مبنی بر ضعیف و مضطرب بودن این حدیث، بیان می‌داد که این حدیث «باطل موضوع» و «مختلق مصنوع» است. که هیچ اصل و ریشه‌ای در احادیث نبوی و احادیث منقول از انس و حسن بصری ندارد. (ابن‌الصدیق، ۱۵۴)

برخی از دانشمندان اهل سنت به صراحت موضوع بودن این عبارت را پذیرفته‌اند. از جمله صغانی به نقل کتاب «تذکره‌الموضوعات» (فتنی، ۲۲۳/۱). صاحب «الأباطیل و المناکیر و الصحاح و المشاهیر» نیز این حدیث را در کتابش در باب «المهدی» ذکر می‌کند (جورقانی، ۴۸۷/۱)

۳-۲. فضیلت‌بخشی به مناطق تحت سلطه

این‌گونه جعلیات را نیز می‌توان در چارچوب راهکار «تلطیف» دسته‌بندی کرد. در این راهکار سلطه‌گر علاوه بر تلاش در جهت تلطیف شخصیتی، به تلطیف سرزمین‌های تحت حکومت خویش نیز می‌پردازد.

در جهت ارائه نقش پررنگ شام در آخرالزمان احادیثی چند در کتب روایی اهل سنت ذکر شده است. در این احادیث سعی شده است این تفکرات درباره شام القاء شود: «امت همیشه پیروز»، «شام پناهگاه آخرالزمانی» و

در دسته‌ای از احادیث به گروهی از مسلمانان اشاره شده است که پیوسته بر حق‌اند و از اینکه دشمنی با آنان بشود هراسی ندارند: اینان تا ظهور «امر»، ظهور حضرت عیسی علیه السلام، قیامت و ... پیوسته بر حق و پیروزاند. برخی کتب این دست احادیث را ذیل احادیث مهدویت ذکر کرده‌اند. (موسسه معارف اسلامی، ۴۸۳/۱)

در این میان در درجه نخست به احادیثی بر می‌خوریم که مجمل‌اند و امت همیشه پیروز مشخص نشده است. این احادیث از جنبه رجال‌شناسی اهل سنت، دارای اسناد صحیح و معتبر است.

از جمله در صحیح مسلم حدیثی به نقل از ثوبان از رسول الله آمده است: «لَا تَزَالُ طَائِفَةٌ مِنْ أُمَّتِي ظَاهِرِينَ عَلَى الْحَقِّ، لَا يَضُرُّهُمْ مَنْ خَذَلَهُمْ، حَتَّى يَأْتِيَ أَمْرُ اللَّهِ وَهُمْ كَذَلِكَ» (نیشابوری، ۱۵۲۳/۳)

در حدیثی دیگر، بیان شده که برحق بودن این طائفه تا زمان نزول حضرت عیسی علیه السلام ادامه دارد: رَسُولَ اللَّهِ ﷺ قَالَ: «لَا تَزَالُ طَائِفَةٌ مِنْ أُمَّتِي عَلَى الْحَقِّ ظَاهِرِينَ، ... وَيَنْزِلَ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ» (ابن حنبل، ۸۳/۳۳)

برخی اسناد این حدیث را طبق نظر مسلم صحیح دانسته‌اند. (همانجا)

در سنن ابی داوود نیز با سندی متفاوت از سند احمد که در قسمت انتهایی سند با هم اشتراک دارند این حدیث با اندک تفاوتی در متن آمده است. (سجستانی، ۴۲/۳)

در المعجم الاوسط طبرانی نیز متن متفاوتی همسو با مضامین احادیث ذکر شده است:
 عَنْ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ: «لَا تَزَالُ طَائِفَةٌ مِنْ أُمَّتِي يُقَاتِلُونَ عَلَى الْحَقِّ، ظَاهِرِينَ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ،
 ثُمَّ يَنْزِلُ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ، فَيَقُولُ أَمِيرُهُمْ: تَقَدَّمْ فَصَلِّ لَنَا، فَيَقُولُ: لَا، إِنَّ بَعْضَكُمْ لِبَعْضٍ أَمِيرٌ،
 لِيُكْرِمَ اللَّهُ هَذِهِ الْأُمَّةَ» (طبرانی، المعجم الأوسط، ۳۹/۹)

و حاکم در مستدرک نیز این دست احادیث را می‌آورد: ... قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «لَا تَزَالُ
 طَائِفَةٌ مِنْ أُمَّتِي يُقَاتِلُونَ عَلَى الْحَقِّ ظَاهِرِينَ عَلَى مَنْ نَاوَاهُمْ حَتَّى يُقَاتِلَ آخِرُهُمُ الْمَسِيحُ
 الدَّجَالُ.» (حاکم نیشابوری، ۸۱/۲)

حاکم در مورد این حدیث می‌گوید: «هَذَا حَدِيثٌ صَحِيحٌ عَلَى شَرْطِ مُسْلِمٍ وَلَمْ يُخْرِجْهُ»
 (همانجا)

ذهبی نیز که بر مستدرک حاکم تلخیص نگاشته است^۱ این حدیث را «صحیح علی
 شرط مسلم» شمرده است. (همانجا)

و در دو جای دیگر نیز به همین مضمون احادیثی را می‌آورد و آن‌ها را صحیح الاسناد
 می‌شمارد. (همانجا، ۴/۴۹۶ و ۴۹۷). این دو حدیث را ذهبی نیز صحیح شمرده است. (همانجا)
 علاوه بر موارد فوق می‌توان هم مضمون با احادیث فوق، مواردی چند یافت: (مقدسی
 شافعی، ۱/۱۸۷ و طبرانی، المعجم الأوسط، ۸/۱۴۵ و ۱۱۱/۱۸ و ۱۱۶ و ۱۲۴ و ۲۰/۳۱۷)
 در برخی نقل‌ها تلاش شده است تا شامیان به عنوان مصداق این دست احادیث معرفی
 شوند و آنان را همان امت و جریان همیشه پیروز معرفی کنند: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «إِذَا
 هَلَكَ أَهْلُ الشَّامِ فَلَا خَيْرَ فِي أُمَّتِي وَلَا تَزَالُ طَائِفَةٌ مِنْ أُمَّتِي ظَاهِرِينَ عَلَى الْحَقِّ حَتَّى
 يُقَاتِلُوا الدَّجَالَ» (ابن عساکر، ۱/۳۰۸)

در حدیثی دیگر منسوب به پیامبر ﷺ: «إِذَا هَلَكَ أَهْلُ الشَّامِ فَلَا خَيْرَ فِي أُمَّتِي وَلَا تَزَالُ
 طَائِفَةٌ مِنْ أُمَّتِي يُقَاتِلُونَ عَلَى الْحَقِّ ظَاهِرِينَ لَا يَبَالُونَ خِلَافَ مَنْ خَالَفَهُمْ أَوْ خَذَلَانِ مَنْ
 خَذَلَهُمْ حَتَّى يَأْتِيَ أَمْرُ اللَّهِ وَهُمْ عَلَى ذَلِكَ» وهو يشير إلى الشام. (همانجا، ۱/۲۶۷)

۱. کتاب تلخیص ذهبی در حاشیه مستدرک حاکم به چاپ رسیده است.

و در حدیثی دیگر به نقل از ابی‌الدرداء؛ قال رسول الله ﷺ: «لا تزال طائفة من أمتي ظاهرين على الحق يقذف الله بهم كل مقذف يقاتلون فضول الضلالة لا يضرهم من خالفهم حتى يقاتلوا الأعور الدجال وأكثرهم أهل الشام» (همانجا)

در خبر دیگری که باز هم در تاریخ ابن‌عساکر دیده می‌شود، چنین آمده است: عن قتادة عن أنس قال قال رسول الله ﷺ: «لا تزال طائفة من أمتي يقاتلون على الحق ظاهرين إلى يوم القيامة و أومئ بيده إلى الشام» (همانجا، ۲۶۰/۱)

در این چهار حدیث، تعبیرات «إذا هلك أهل الشام فلا خير في أمتي»، «أومئ بيده إلى الشام»، «يشير إلى الشام» و «أكثرهم أهل الشام» عبارات افزودنی است که در احادیث فراوان قبلی ذکری از آن نشده است. و این دست احادیث مورد نقد جدی حدیث‌شناسان واقع شده است.

ترمذی ضمن نقل حدیث اخیر در کتاب «العلل الکبیر» در ذیل «ابواب الفتن»، آن را «منکر» و «خطا» دانسته است. (ترمذی، ۳۲۴/۱)

ریشه این دست تطبیق‌های دروغین را می‌توان در تمایلات معاویه جستجو کرد. او که خود به وضوح اشاره می‌کند که آرزو دارد این امت همیشه پیروز شامیان باشد، بدون شک در جهت جعل و تطبیق نادرست این دست احادیث نیز دستی داشته و حمایت‌های را انجام داده است.

معاویه علناً تمایل خود را در این زمینه را بر زبان آورده است. وی در خطبه‌ای این چنین تمایل خود را بیان می‌کند: «يا أهل الشام حدثني الأنصاري يعني زيد بن أرقم أن رسول الله ﷺ قال لا تزال طائفة من أمتي يقاتلون على الحق حتى يأتي أمر الله وإنني أراكموهم يا أهل الشام.» (طیالسی، ۲۶۷/۱)

و در گزارش دیگری نیز همین تطبیق نادرست، به مردم منتقل می‌شود: سَمِعْتُ مُعَاوِيَةَ بْنَ أَبِي سُفْيَانَ، عَلَى هَذَا الْمَنْبَرِ يَقُولُ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ يَقُولُ: «لَا تَزَالُ طَائِفَةٌ مِنْ أُمَّتِي قَائِمَةً بِأَمْرِ اللَّهِ لَا يَضُرُّهُمْ مَنْ خَذَلَهُمْ أَوْ خَالَفَهُمْ حَتَّى يَأْتِيَ أَمْرُ اللَّهِ عَزَّوَجَلَّ وَهُمْ ظَاهِرُونَ عَلَى النَّاسِ» فَقَامَ مَالِكُ بْنُ يَخَامِرٍ السَّكْسَكِيُّ، فَقَالَ: يَا أَمِيرَ الْمُؤْمِنِينَ سَمِعْتُ مُعَاذِينَ جَبَلٍ، يَقُولُ:

«وَهُمْ أَهْلُ الشَّامِ» فَقَالَ مُعَاوِيَةُ: وَرَفَعَ صَوْتَهُ هَذَا مَا لِكَ، يَزْعُمُ أَنَّهُ سَمِعَ مُعَاذًا، يَقُولُ: «وَهُمْ أَهْلُ الشَّامِ». (ابن حنبل، ۱۲۸/۲۸)

و در ادامه نیز این تعیین مصداق به پیامبر ﷺ نسبت داده شده و اتفاقاً توسط ابوهریره بازگو شده است که با دستگاه معاویه ارتباطی نزدیک داشته است. (ابوری، ۳۱۴): عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ قَالَ: «لَا تَزَالُ عَصَابَةُ مِنْ أُمَّتِي قَائِمَةً عَلَى أَمْرِ اللَّهِ، لَا يَضُرُّهَا مَنْ خَالَفَهَا، تُقَاتِلُ أَعْدَاءَهَا، كُلَّمَا ذَهَبَتْ حَرْبٌ نَشَبَتْ حَرْبٌ قَوْمٍ آخَرِينَ، يَرْفَعُ اللَّهُ قَوْمًا وَيَرْزُقُهُمْ مِنْهُ حَتَّى تَأْتِيَهُمُ السَّاعَةُ». ثُمَّ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «هُمْ أَهْلُ الشَّامِ». (طبرانی، المعجم الأوسط، ۵۵/۸)

تمایل معاویه به تطبیق این دست از احادیث بر شخص خود و بر منطقه تحت حاکمیت امویان، وجود انگیزه جعل قوی، وجود راویان متمایل به امویان و ... احتمال ساختگی بودن این احادیث را پررنگ می‌نماید.

در گونه دیگری از احادیث، تعداد یاران خاص حضرت مهدی ﷺ را تنها از شام دانسته‌اند. عن ابن عباس: «يَبْعَثُ اللَّهُ تَعَالَى الْمَهْدِيَّ بَعْدَ إِيَّاسٍ، وَحَتَّى يَقُولَ النَّاسُ: لَا مَهْدِيَّ، وَأَنْصَارُهُ نَاسٌ مِنْ أَهْلِ الشَّامِ، عِدَّتُهُمْ ثَلَاثُمِائَةٍ وَخَمْسَةَ عَشَرَ رَجُلًا، عِدَّةُ أَصْحَابِ بَدْرٍ، ...» (ابن حماد، ۳۴۲/۱)

جالب است که این حدیث از زبان ابن عباس نقل شده و واضح است که ساخت و انتشار احادیثی از زبان مخالفان بنی‌امیه، تا چه حد می‌توانسته است به فضیلت‌تراشی برای شامیان و هواخواهان بنی‌امیه کمک کند.

در دسته‌ای دیگر از احادیث از شام به عنوان «پناهگاه امن آخر الزمان» و «محل اجتماع مردم» یاد می‌شود.

در مصنف ابن ابی شیبیه، حدیث ذیل آمده است: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «مَعْقِلُ الْمُسْلِمِينَ مِنَ الْمَلَا حِمِ دِمَشْقُ وَمَعْقِلُهُمْ مِنَ الدَّجَالِ بَيْتُ الْمَقْدِسِ وَمَعْقِلُهُمْ مِنْ يَأْجُوجَ وَ مَاْجُوجَ بَيْتُ الطُّورِ». (ابن ابی شیبیه، ۲۱۷/۴) «معقل» به معنی پناهگاه است. (ابن اثیر جزری، ۲۸۱/۳)

در حدیثی دیگر در مسند احمد: رَسُولَ اللَّهِ ﷺ قَالَ: «فُسْطَاطُ الْمُسْلِمِينَ يَوْمَ الْمَلْحَمَةِ الْغُوطَةُ، إِلَى جَانِبِ مَدِينَةٍ يُقَالُ لَهَا: دِمَشْقُ». (ابن حنبل، ۵۶/۳۶ و سجستانی، ۱۱/۴) «فسطاط» شهری نامیده می‌شود که محل اجتماع (ابن اثیر جزری، ۴۴۵/۳) مسلمین است و مورد محافظت و حمایت خداوند می‌باشد. (زمخشری، ۳۰/۳)

برخی از احادیث این باب را موضوع نگاران اهل سنت رد کرده‌اند. و غیر صحیح دانسته‌اند. (ابن جوزی، ۳۰۷/۱)

تمایلات معاویه در بزرگنمایی شام و فضیلت تراشی برای آن، را می‌توان در این دست منقولات نیز مشاهده کرد. هم‌چنین می‌توان ردپای کعب الاحبار؛ یهودی به ظاهر مسلمان شده را نیز در این دست منقولات دید و چه بسا ریشه این فضیلت‌بخشی به شام را باید در منقولات کعب جستجو کرد. زیرا تمایلات امویانه و رابطه خوب او با معاویه مشهود بوده است. (ابوریّه، ۲۷۱)

طبق نقلی، معاویه از کعب درباره حمص و دمشق جویا می‌شود که کعب نیز جواب می‌دهد: «دِمَشْقُ مَعْقِلُ الْمُسْلِمِينَ مِنَ الرُّومِ، وَ مَرِيضُ ثَوْرٍ فِيهَا أَفْضَلُ مِنْ دَارٍ عَظِيمَةٍ بِحِمَصٍ، وَ مَنْ أَرَادَ النَّجَاةَ مِنَ الدَّجَالِ فَنَهْرُ أَبِي فُطْرُسٍ، وَإِنْ أَرَدْتَ مَنَزِلَ الْخُلَفَاءِ فَعَلَيْكَ بِدِمَشْقٍ، وَإِنْ أَرَدْتَ الْجَهْدَ وَالْجِهَادَ فَعَلَيْكَ بِحِمَصٍ». (ابن حماد، ۲۵۳/۱)

نزدیکی مضامین و عبارات احادیث کعب با احادیث پیش گفته شده از راویان مسلمان، می‌تواند حاکی از تأثیرپذیری این راویان از کعب در نقل و فضیلت‌تراشی روایاتی در فضیلت شام در آخرالزمان باشد.

در دسته‌ای از احادیث درباره فضیلت و برتری قیام‌کنندگان از دمشق در هنگام وقوع ملاحم و فتن سخن به میان آمده است (ابن حماد، ۴۹۸/۲ و قزوینی، ۱۳۶۹/۲) این دست احادیث نیز از سوی هواخواهان بنی‌امیه از جمله ابی‌هریره نقل شده است. اخباری که او در سند آن قرار دارد به ویژه در فضیلت شام جای بسی تأمل دارد.

۳-۳. مشرق‌ستیزی

گونه دیگر جعل و تحریف امویان در معارف مهدویت احادیثی است که بیانگر شرقی‌ستیزی شدید این جریان می‌باشد. این اقدامات و احادیث ساختگی در این بخش را می‌توان در قالب راهکار «بدنام‌سازی» دسته‌بندی کرد. سلطه‌گر علاوه بر نیاز به «تلطیف» قدرت و سرزمین تحت سلطه خود، نیاز دارد تا با بدنام‌سازی دشمنان و سرزمین آنان مشروعیت و مقبولیت خویش را افزون کند.

قیام عباسیان به کمک ساکنان شرقی جهان اسلام یعنی خراسانی‌ها و با فرماندهی ابومسلم به نتیجه رسید. در نتیجه دشمن نخست امویان به شمار می‌رفتند. این دشمنی به صورت جعل حدیث در مذمت پایگاه رقیب امویان نمود دارد. روایاتی که از سند معتبر برخودار نبوده و از سوی راویان شامی نقل شده است.

در حدیثی از پیامبر ﷺ نقل شده آمده است: کسانی که در سایه پرچم‌های سیاهی که از سمت خراسان برمی‌خیزد، قرار گیرند جهنمی خواهند بود: أَبَا أُمَامَةَ، يَقُولُ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «سَتَخْرُجُ رَايَاتٌ مِنْ قِبَلِ الْمَشْرِقِ أَوَّلُهَا مَبْتُورٌ، وَآخِرُهَا مَبْتُورٌ، لَا تَنْصُرُوهُمْ لَأَنَّا نَصَرَهُمُ اللَّهُ، مِنْ أَمْسَى تَحْتَ رَايَةٍ مِنْ رَايَاتِهِمْ أَدْخَلَهُ اللَّهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ نَارَ جَهَنَّمَ، أَلَا إِنَّهُمْ شِرَارُ خَلْقِ اللَّهِ، وَاتَّبَاعُهُمْ شِرَارُ خَلْقِ اللَّهِ، فَلَا تُجَالِسُوهُمْ فِي الْمَلَأِ، وَلَا تُبَايِعُوهُمْ فِي الْأَسْوَاقِ، وَلَا تُهْدُوهُمْ الطَّرِيقَ وَلَا تُسْقُوهُمْ الْمَاءَ، تَتَأَذَّى بِتَكْبِيرِهِمْ أَهْلُ السَّمَاءِ» (طبرانی، مسند الشاميين، ۴۰۹/۲)

و حدیثی دیگر باز هم در مسند الشاميين طبرانی، مشرق، «رأس الکفر» معرفی شده است: وَعَنْ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ قَالَ: «رَأْسُ الْكُفْرِ قِبَلُ الْمَشْرِقِ» (همانجا، ۳/۳۱۶) در حدیثی دیگر به نقل از ابی‌هریره از پیامبر ﷺ، همین عبارت تکرار شده است (همانجا، ۶۴)

برخی از احادیث به شرقی‌ستیزی شدید سفیانی اشاره دارند. در حدیثی طولانی که از امام علی علیه السلام نقل شده آمده است، سفیانی از فرزندان خالد بن یزید بن ابی‌سفیان است. او در نبردی که با مشرقیان دارد تعداد قابل توجهی را می‌کشد که اکثر آنان از مشرق هستند. در

ادامه به کوفه و مدینه وارد می‌شود و از قریش و انصار چهارصد مرد را به قتل می‌رساند و دو تن از بنی‌هاشم را می‌کشد و جنازه آن دو را جلوی درب مسجد به دار می‌زند. نام آن دو محمد و فاطمه می‌باشد. (ابن حماد، ۶۹۹/۱)

در این حدیث شرقی‌ستیزی شدید سفیانی به تصویر کشیده شده است. که این امر ظن ساختگی بودن این حدیث به دست امویان و هواخواهانشان را در جهت مقابله با حامیان مشرقی عباسیان که عمدتاً از خراسان آن روز قیام کردند را برمی‌انگیزد.

مضامین این حدیث نشان از دشمنی عمیق سفیانی با شیعیان دارد. اشاره به شهرهای کوفه و مدینه و نام بردن از بنی‌هاشم و کشتن افرادی با نام محمد و فاطمه و... نشان از نفرت عمیق و رقابت شدید بنی‌امیه با بنی‌هاشم دارد. درست همان امری که در زمان امویان مشاهده می‌شد. این قرینه‌ها حکایت از آن دارد که این حدیث ساختگی بوده و دقیقاً تصویر سده‌های نخستین اسلامی را نمایان می‌سازد و ارتباطی با آخرالزمان و عصر ظهور ندارد.

در برخی از نقل‌ها به پیروزی سفیانی بر بنی‌عباس و هم‌چنین شرقی‌ستیزی سفیانی اشاره شده است. این دست نقل‌ها می‌تواند بعد از پیروزی بنی‌عباس و انقراض بنی‌امیه صادر شده باشد. گویا چندی بعد از سقوط بنی‌امیه هنوز در بین هواخواهان آن‌ها کسانی بوده‌اند که تفکر نابودی بنی‌عباس و بازگشت امویان را داشته‌اند. و در این میان به نظر بهترین دستاویز می‌توانسته خروج و پیروزی سفیانی باشد. سفیانی که نسبی اموی داشته نقش آفرین نابودی بنی‌عباس شده و مایه امیدی برای امویان به شمار می‌رفت.

در حدیثی دیگر نیز به کشتار گسترده هاشمی که به همراه یارانش از شرق خروج می‌کنند از سوی سفیانی اشاره شده است. (ابن حماد، ۳۲۶/۱) در احادیثی که در فتن ابن حماد آمده است از شکست بنی‌عباس و اهل مشرق به دست سفیانی سخن رفته است (همانجا، ۳۰۰/۱) هم‌چنین در حدیثی دیگر انقطاع حکومت بنی‌عباس به دست سفیانی بیان شده است. (همانجا)

نتیجه آنکه؛ این دست احادیث دقیقاً تصویر رقابت‌های سیاسی بین بنی‌عباس و بنی‌امیه

را نمایان می‌سازد. و ارتباطی به آخرالزمان و ظهور مهدی موعود و سفیانی ندارد.

۳-۴. جعل و تحریف در نشانه‌های ظهور

جعل و تحریف امویان در نشانه‌های ظهور، بیشتر، پیرامون سفیانی است. این احادیث که بیشتر به «تلطیف» چهره سفیانی می‌انجامد از «همراهی او با مهدی موعود»، «پیروزی‌های گسترده» و «اتصال دولت سفیانی به دولت مهدوی» در جهت تصویرسازی مثبت از او حکایت دارد.

سفیانی از نشانه‌های ظهوری به شمار می‌رود که احادیث فراوانی درباره آن نقل شده است. به نسبتی که ظهور سفیانی در بحث نشانه‌های ظهور حضور پررنگ‌تری دارد به همان نسبت اظهارنظرهای بیشتری درباره او وجود دارد.

وجود احادیث متناقض و معارض، ضعف سندی و نقد تاریخی احادیث سفیانی ظن قوی بر جعلی بودن بخشی از این احادیث را برمی‌انگیزد. گونه‌های جعل و تحریف در احادیث سفیانی را می‌توان این‌چنین برشمرد:

در برخی از منقولات از تحویل حکومت از سوی سفیانی به مهدی سخن به میان آمده است: قَالَ عَلِيُّ بْنُ أَبِي طَالِبٍ: «يَخْرُجُ رَجُلٌ مِنْ وَلَدِ حُسَيْنٍ اسْمُهُ نَبِيَّكُمْ، يَفْرَحُ بِخُرُوجِهِ أَهْلُ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ، فَقَالَ لَهُ رَجُلٌ: يَا أَمِيرَ الْمُؤْمِنِينَ، فَالسُّفْيَانِيُّ مَا اسْمُهُ؟ قَالَ: هُوَ مِنْ وَلَدِ خَالِدِ بْنِ يَزِيدَ بْنِ أَبِي سُفْيَانَ، رَجُلٌ ضَخْمٌ الْهَامَةِ، بَوَجهِ آثَارِ جُدَرِيٍّ، وَبَعِيْنِهِ نُكْتَةٌ بَيَاضٌ، خُرُوجُهُ خُرُوجُ الْمَهْدِيِّ، لَيْسَ بَيْنَهُمَا سُلْطَانٌ، هُوَ يَدْفَعُ الْخِلَافَةَ إِلَى الْمَهْدِيِّ...» (همانجا، ۶۹۹/۱) در نقل دیگر که در فتن ابن حماد آمده است سفیانی کسی دانسته شده است که حکومت

را به مهدی تحویل می‌دهد (همانجا، ۳۵۲/۱)

عدم اتصال سند حدیث به معصوم ما را از بررسی بیشتر آن بی‌نیاز می‌سازد. هم‌چنین به نظر می‌رسد باتوجه به اینکه در روایات مهدویت، سفیانی دشمن مهدی موعود شمرده شده و شخصیتی منفی دارد، هدف از ساخت و انتشار این دست منقولات را باید تلاش در جهت تظہیر چهره نامبرده تفسیر کرد.

در برخی از احادیث کتب فتن به منقولاتی برمی‌خوریم که او را از یاران و بیعت کنندگان با مهدی معرفی کنند. در یکی از این احادیث مهدی پس از خروج به سمت شام، با سفیانی روبرو می‌شود و سفیانی با مهدی بیعت می‌کند و با این بیعت است که مردم به سرعت به سمت مهدی می‌شتابند و زمین سرشار از عدل می‌شود. (همانجا، ۳۵۱/۱)

هم‌چنین در روایتی به نقل از امام علی علیه السلام، سفیانی در میان مردم به عدالت رفتار می‌کند به گونه‌ای که مردم اظهار می‌کنند هرآنچه درباره او شنیده بودند دورغ بوده است. (مقدسی شافعی، ۱۵۹)

در ادامه رویکرد فضیلت‌تراشی و تطهیر چهره سفیانی به احادیثی برمی‌خوریم که صحبت از اثر عبادت بر چهره سفیانی دارند: ... عَنْ الْحَارِثِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ قَالَ: «يَخْرُجُ رَجُلٌ مِنْ وَلَدِ أَبِي سُفْيَانَ فِي الْوَادِي الْيَاسِ فِي رَايَاتِ حُمْرٍ، دَقِيقُ السَّاعِدَيْنِ وَالسَّاقَيْنِ، طَوِيلُ الْعُنُقِ، شَدِيدُ الصُّفْرَةِ، بِهِ أَثَرُ الْعِبَادَةِ.» (ابن حماد، ۲۸۰/۱)

در حالی در این حدیث از عابد و ساجد بودن سفیانی سخن گفته شده که برخی دیگر احادیث ویژگی عبادت خدا را از سفیانی نفی می‌کند. (نعمانی، ۳۰۶)

در احادیثی از پیروزی‌های گسترده سفیانی بر جریان‌های مخالف خویش سخن به میان آمده است. بیشتر این احادیث از پیروزی سفیانی بر اصحاب «رایات سود»، «اصهب»، «ابقع»، ترکان و رومیان سخن گفته‌اند. این امر نشان از بازتاب رقابت‌های گروه‌های مختلف سده‌های اسلامی در احادیث مهدویت دارد. عباسیان از دشمنان بنی‌امیه بود و شکست ترکان و رومیان نیز از اهداف نظامی زمامداران دوره بنی‌امیه و بنی‌عباس بوده است.

ابن حماد درباره پیروزی سفیانی بر گروه‌های مختلف روایت می‌کند: عَنْ عَلِيٍّ، قَالَ: «إِذَا اخْتَلَفَتْ أَصْحَابُ الرَّايَاتِ السُّودِ خُسْفَ بَقْرِيَّةٍ مِنْ قُرَى أُرْمَ، وَيَسْقُطُ جَانِبُ مَسْجِدِهَا الْغُرَبِيُّ، ثُمَّ تَخْرُجُ بِالشَّامِ ثَلَاثُ رَايَاتٍ: الْأَصْهَبُ، وَالْأَبْقَعُ، وَالسُّفْيَانِيُّ، فَيَخْرُجُ السُّفْيَانِيُّ مِنَ الشَّامِ، وَالْأَبْقَعُ مِنْ مِصْرَ، فَيُظْهَرُ السُّفْيَانِيُّ عَلَيْهِمْ.» (ابن حماد، ۲۸۸/۱)

به عقیده برخی از پژوهشگران حوزه مهدویت، منظور از رایات سود در اینجا، پرچم‌های سیاه عباسیان است. در واقع روایات رایات سود جعلی و صحیح با هم در آمیخته شده است که

تشخیص برخی راحت و برخی دیگر دشوار است (موسسه معارف اسلامی، ۱۱۳/۴)

بر این فرض، نمی‌توان از نقش امویان در ساخت این حدیث چشم پوشید. به نظر این حدیث در جهت مقابله با قیام عباسیان از سوی امویان جعل شده است تا با تمجید از سفیانی او را پیروز نبرد با عباسیان معرفی کنند. در اینجا باید سفیانی را نماینده امویان به حساب آورد که به جنگ عباسیان یا صاحبان رایات سود می‌رود.

در این روایات سعی شده است از سفیانی به عنوان یک قهرمان یاد شود، قهرمانی اموی که علاوه بر پیروزی بر عباسیان و سایر جریان‌های داخلی، بر دشمنان خارجی از جمله روم و ترک نیز پیروز می‌شود. برداشت دیگری که از این حدیث می‌توان کرد این است که گویا در زمان بنی‌امیه و عباسیان پیروزی بر رومیان و ترکان از جمله اهداف نظامی و از آرزوهای سیاستمداران و البته برخی مردم بوده است. در این حدیث از سفیانی به عنوان فرد پیروز بر دشمنان خارجی یاد می‌شود تا این آرزو از سوی یک شخص منسوب به امویان برآورده شده باشد.

و در حدیثی دیگر که سندش به معصوم نمی‌رسد و از نظر متن و مضمون منفرد است اشاره به غلبه سفیانی بر خراسانی و فرار خراسانی شده است. (همانجا، ۳۲۱/۱) و در روایتی دیگر به صراحت از نابودی حکومت فرزندان عباس به دست بنی‌امیه اشاره شده است: وفي رواية أبي قلابه، عن أسماء عن ثوبان، عن رسول الله ﷺ أنه ذكر ولد العباس، فقال: «يكون هلاكهم على يد رجل من أهل بيت هذه، وأوماً إلى أم حبيبة بنت أبي سفيان». (ابن‌وردی، ۴۳۲)

با توجه به دیگر منقولات باید این شخص را به سفیانی تطبیق داد و به نظر منظور سازنده این حدیث نیز سفیانی بوده است.

هم‌چنین در حدیثی دیگر از پیروزی سفیانی بر تمامی دشمنانش و حکومت بر مشرق و مغرب زمین یاد شده است. (ابن‌حماد، ۹۴/۱)

در حالی این پیروزی به سفیانی نسبت داده شده که طبق احادیث فراوان دیگری او

پیروزی‌های چندانی به دست نمی‌آورد و حکومتش از محدوده سوریه، اردن، لبنان و عراق تجاوز نمی‌کند. (مؤسسه معارف اسلامی، ۲/۲۶۰)

در روایاتی سخن از ظهور سفیانی از قبیله «قضاة» و مبارزه با بنی‌هاشم و پیروزی بر تمام پرچم‌های برافراشته، شده است: حَدَّثَنَا الْوَلِيدُ، عَنْ شَيْخٍ، مِنْ خُزَاعَةَ، عَنْ أَبِي وَهَبٍ الْكَلَاعِيِّ، قَالَ: «يَفْتَرِقُ النَّاسُ وَالْعَرَبُ فِي بَرَبْرِ عَلَى أَرْبَعِ رَأْيَاتٍ، فَتَكُونُ الْغَلْبَةُ لِقُضَاعَةَ، وَعَلَيْهِمْ رَجُلٌ مِنْ وَلَدِ أَبِي سُفْيَانَ ثُمَّ يَسْتَقْبِلُ السُّفْيَانِيُّ فَيَقَاتِلُ بَنِي هَاشِمٍ، وَكُلٌّ مَنْ نَازَعَهُ مِنْ الرِّأْيَاتِ الثَّلَاثِ وَغَيْرِهَا، فَيُظْهِرُ عَلَيْهِمْ جَمِيعًا، ثُمَّ يَسِيرُ إِلَى الْكُوفَةِ، وَيُخْرِجُ بَنِي هَاشِمٍ إِلَى الْعِرَاقِ، ثُمَّ يَرْجِعُ مِنَ الْكُوفَةِ، فَيَمُوتُ فِي أَدْنَى الشَّامِ، وَيَسْتَخْلِفُ رَجُلًا آخَرَ مِنْ وَلَدِ أَبِي سُفْيَانَ، تَكُونُ الْغَلْبَةُ لَهُ، وَيُظْهِرُ عَلَى النَّاسِ وَهُوَ السُّفْيَانِيُّ.» (ابن حماد، ۱/۲۹۰)

و در حدیثی دیگر نیز سخن از پیروزی «قضاة» و سفیانی است که از این قبیله ظهور می‌کند این حدیث به نقل از ولید بن مسلم آمده است. (همانجا، ۲۹۳)

هر چند این احادیث از نظر سندی فاقد اعتبار می‌باشد و به معصوم ختم نمی‌شود ولی به نوبه خود نمایانگر رقابت بین گروه‌های مختلف سیاسی بر سر مفاهیم مهدویتی است. از منظر تاریخی نیز نکته قابل تأمل اینک، بنا به نقل طبری، برخی از مأمون خلیفه عباسی می‌خواهند همان‌طور که به خراسانیان توجه و عنایت دارد به اعراب نیز توجه داشته باشد، وی نیز در جواب، ضمن برشمردن دلایل عدم توجه به شامیان و یمنیان، یکی از دلایل عدم توجه خویش به قبیله «قضاة» را انتظار بزرگان آن قوم برای خروج و پیروی از سفیانی، برمی‌شمارد. (طبری، ۸/۶۵۲) با این بیان مشخص می‌شود که این قبیله دشمن عباسیان و از هواخواهان امویان بوده و با گذشت چندین سال از سقوط امویان هنوز امید داشته‌اند که با ظهور و خروج سفیانی بتوانند حکومت عباسیان را نابود ساخته و بار دیگر امویان حکومت را در دست بگیرند.

حدیث دوم نیز از ولید بن مسلم نقل شده است. او را «عَالِمُ أَهْلِ الشَّامِ» و «مَوْلَى بَنِي أُمَيَّةَ» توصیف کرده‌اند (ذهبی، سیر أعلام النبلاء، ۵/۸) در نتیجه ارتباط ولید با بنی‌امیه و طرفداری از آنان روشن است.

۴. نتایج مقاله

- ۱-۴. بررسی حیات سیاسی امویان از تحقق گونه‌های مختلفی از جعل و تحریف از سوی آنان در عرصه مهدویت حکایت دارد.
- ۲-۴. امویان با مطرح کردن خلفای خویش به عنوان مهدی موعود و نیز جعل و ترویج احادیثی در مهدویت حضرت عیسی علیه السلام زمینه انحراف معارف مهدوی را فراهم آوردند تا از این مسیر در جهت کسب مشروعیت، اقتدار و مقبولیت خویش بهره گیرند.
- ۳-۴. احادیث مهدی موعود بودن حضرت عیسی علیه السلام از منظر سندی و فقه‌الحدیثی کاملاً رد می‌شود و ردپایی از جریان اموی در جعل و ترویج آن می‌توان یافت.
- ۴-۴. جعل احادیثی پیرامون مناطق تحت سلطه از جمله منطقه شامات و پررنگ نمودن آن در نقشه جغرافیایی آخرالزمانی بر مقبولیت اینان می‌افزود و زمینه رضایت و افتخار مردم آن مناطق را سبب می‌شد.
- ۵-۴. امویان از دشمنان خویش نیز غافل نبوده و با هدف «بدنام‌سازی» روایات فراوانی در مذمت مشرق و مشرقیان جعل و ترویج کردند. گونه دیگر جعلیات امویان به نشانه‌های ظهور مربوط می‌شود.
- ۶-۴. امویان با بهره‌برداری از رویکرد «تلطیف»، چهره سفیانی را تغییر داده و احادیثی چند در مدح و ستایش، پیروزی‌های فراوان و همراهی او با مهدی موعود پدید آوردند و از دولت سفیانی به عنوان دولت متصل به دولت مهدوی یاد کردند.

کتابشناسی

۱. ابن ابی شیبہ، ابوبکر، کتاب المصنف فی الأحادیث و الآثار، مکتبه الرشد، ریاض، ۱۴۰۹ق.
۲. ابن اثیر جزری، مبارک بن محمد، النهاية فی غریب الحديث و الأثر، اسماعیلیان، قم، ۱۳۶۷ش.
۳. ابن الصدیق، احمد بن محمد، ابراز الوهم المکنون من کلام ابن خلدون، الترقی، دمشق، ۱۳۴۷ق.
۴. ابن جوزی، عبد الرحمن بن علی، العلل المتناهية فی الأحادیث الواهية، إداره العلوم الاثرية، فیصل آباد، ۱۴۰۱ق.
۵. ابن حجر عسقلانی، احمد بن علی، لسان المیزان، مؤسسة الأعلمی للمطبوعات، بیروت، ۱۳۹۰ق.
۶. ابن حماد، نعيم بن حماد، کتاب الفتن، مکتبه التوحید، قاهره، ۱۴۱۲ق.
۷. ابن حنبل، ابو عبدالله احمد بن محمد، مسند الإمام أحمد بن حنبل، مؤسسة الرسالة، بیروت، ۱۴۲۱ق.
۸. ابن خلدون، عبدالرحمن بن محمد بن محمد، دیوان المبتدأ و الخبر فی تاریخ العرب و البربر و من عاصروهم من ذوی الشأن الأكبر، دار الفكر، بیروت، ۱۴۰۸ق.
۹. ابن سعد، ابو عبدالله محمد، الطبقات الکبری، دارالکتب العلمیة، بیروت، ۱۴۱۰ق.
۱۰. ابن ماجه قزوینی، محمد بن یزید، سنن ابن ماجه، دار إحياء الكتب العربیة، قاهره، بی تا.
۱۱. ابن عساکر، ابوالقاسم علی بن الحسن، تاریخ دمشق، دارالفکر، بیروت، ۱۴۱۵ق.
۱۲. ابن عطیه، جریر، دیوان جریر، دار بیروت للطباعة و النشر، بیروت، ۱۴۰۶ق.
۱۳. ابن وردی، سراج الدین، عمر بن مظفر، خریده العجائب و فريدة الغرائب، مکتبه الثقافة الإسلامیة، قاهره، ۱۴۲۸ق.
۱۴. ابوریثه، محمود، اضواء علی السنه المحمديه او دفاع عن الحديث، ترجمه سیدمحمد سیدموسوی، ذوی القربی، قم، ۱۳۸۹ش.
۱۵. ابونعیم اصفهانی، احمد بن عبدالله، حلیة الأولیاء و طبقات الأصفیاء، السعاده، بی جا، ۱۳۹۴ق.
۱۶. اکبرنژاد، مهدی، بررسی تطبیقی مهدویت، بوستان کتاب، قم، چاپ سوم، ۱۳۸۸ش.
۱۷. آجری بغدادی، محمد بن الحسین، الشریعة، دار الوطن، ریاض، ۱۴۲۰ق.
۱۸. البانی، محمدناصرالدین، سلسله الأحادیث الصحیحة و شیء من فقہها و فوائدها، مکتبه المعارف، ریاض، ج ۱ - ۴: ۱۴۱۵ق، ج ۶: ۱۴۱۶ق، ج ۷: ۱۴۲۲ق.
۱۹. همو، سلسله الأحادیث الضعیفة و الموضوعه و أثرها السی فی الأمة، دار المعارف، ریاض، ۱۴۱۲ق.
۲۰. برادران، رضا، و همکاران، «بررسی تحلیلی رویکردهای امویان به مسئله مهدویت»، پژوهش‌نامه تاریخ اسلام، شماره ۲۴، زمستان ۱۳۹۵ش.
۲۱. بُسَتی، محمد بن حبان، الإحسان فی تقریب صحیح ابن حبان، الرسالة، بیروت، ۱۴۰۸ق.
۲۲. بلاذری، أحمد بن یحیی بن جابر بن داود، جمل من أنساب الأشراف، دارالفکر، بیروت، ۱۴۱۷ق.
۲۳. پاک، محمدرضا، «مهدویت در غرب اسلامی»، فصلنامه تاریخ اسلام، شماره ۲۷، پاییز ۱۳۸۵ش.
۲۴. ترمذی، محمد بن عیسی، العلل الکبیر، عالم الکتب، بیروت، ۱۴۰۹ق.
۲۵. ثبوت، اکبر، «مدخل حسن بصری»، دانشنامه جهان اسلام، کتابخانه اینترنتی مدرسه فقاها.
۲۶. جورقانی، الحسین بن ابراهیم، الأباطیل و المناکیر و الصحاح و المشاهیر، دار الصمیعی، ریاض، ۱۴۲۲ق.
۲۷. حاکم نیشابوری، محمد بن عبدالله، المستدرک علی الصحیحین، دار الکتب العلمیة، بیروت، ۱۴۱۱ق.
۲۸. خطیب بغدادی، احمد بن علی، تاریخ بغداد، دارالغرب الاسلامی، بیروت، ۱۴۲۲ق.
۲۹. دانی، ابوعمر و عثمان بن سعید، السنن الواردة فی الفتن و غوائلها و الساعة و أشراطها، دار العاصمة، ریاض، ۱۴۱۶ق.
۳۰. ذهبی، شمس الدین، سیر أعلام النبلاء، دار الحديث، قاهره، ۱۴۲۷ق.

۳۱. همو، میزان الاعتدال فی نقد الرجال، دارالمعرفة للطباعة و النشر، بیروت، ۱۳۸۲ق.
۳۲. زمخشری، محمود بن عمر، الفایق فی غریب الحدیث، دارالکتب العلمیة، بیروت، ۱۴۱۷ق.
۳۳. سجستانی، ابوداود سلیمان بن الاشعث، سنن أبی داود، المكتبة العصرية، بیروت، بی تا.
۳۴. طبرانی، سلیمان بن احمد، المعجم الكبير، دار النشر مكتبة ابن تیمیة، قاهره، ۱۴۱۵ق.
۳۵. همو، المعجم الأوسط، دار الحرمین، قاهره، بی تا.
۳۶. همو، مسند الشامیین، الرسالة، بیروت، ۱۴۰۵ق.
۳۷. طبری، محمد بن جریر، تاریخ الطبری، دارالتراث، بیروت، چاپ دوم، ۱۳۸۷ق.
۳۸. طوسی، محمد بن حسن، الغیبة، دار المعارف الإسلامية، قم، ۱۴۱۱ق.
۳۹. عزیزخانی، احمد؛ «تأثیر موعودگرایی شیعی بر توسعه سیاسی جوامع شیعه در دوران غیبت، مبتنی بر سه مؤلفه حکمت، محبت و عدالت»، فصلنامه پژوهش های سیاست اسلامی، شماره ۳، پاییز ۱۳۹۲ش.
۴۰. فتنی، محمد طاهر بن علی، تذکرة الموضوعات، إدارة الطباعة المنیریة، بی جا، ۱۳۴۳ق.
۴۱. فرزدي، همام بن غالب، دیوان الفرزدق، دار بیروت للطباعة و النشر، بیروت، ۱۴۰۴ق.
۴۲. قرطبی، محمد بن احمد شمس الدین، التذکرة بأحوال الموتی و أمور الآخرة، مكتبة دار المنهاج، ریاض، ۱۴۲۵ق.
۴۳. قرطبی، یوسف بن عبدالله، التمهید لما فی الموطأ من المعانی و الأسانید، وزارة عموم الأوقاف و الشؤون الإسلامية، مغرب، ۱۳۸۷ق.
۴۴. کلینی، محمد بن یعقوب، الکافی، دار الکتب الإسلامية، چاپ چهارم، ۱۴۰۷ق.
۴۵. مجهول، أخبار الدولة العباسیة، دار الطلیعة، بیروت، بی تا.
۴۶. مزی، یوسف بن عبدالرحمن، تهذیب الکمال فی أسماء الرجال، الرسالة، بیروت، ۱۴۰۰ق.
۴۷. مسعودی، ابوالحسن علی بن حسین، التنبيه و الإشراف، تصحیح عبد الله إسماعیل الصاوی، دار الصاوی، قاهره، بی تا.
۴۸. مصباح یزدی، محمد تقی، نگاهی گذرا به نظریه ولایت فقیه، مؤسسه آموزشی و پژوهشی امام خمینی(ره)، قم، چاپ سی و یکم، ۱۳۹۶ش.
۴۹. مقدسی شافعی، یوسف بن یحیی، عقد الدرر فی أخبار المنتظر و هو المهدی ﷺ، مكتبة المنار، الزرقاء اردن، چاپ دوم، ۱۴۱۰ق.
۵۰. موسسه معارف اسلامی، معجم الأحادیث الإمام المهدی ﷺ، مسجد مقدس جمکران، قم، چاپ دوم، ۱۴۲۸ق.
۵۱. نعمانی، ابن أبی زینب، الغیبة، تحقیق علی اکبر غفاری، نشر صدوق، تهران، ۱۳۹۷ق.
۵۲. نیشابوری، مسلم بن الحجاج، المسند الصحيح المختصر بنقل العدل عن العدل إلى رسول الله، دار إحياء التراث العربی، بیروت، بی تا.